

در نبود آزادی و دموکراسی، حقوق بشر مفهومی ندارد!

روز جهانی حقوق بشر در حالی فرامی‌رسد که افغانستان دیگر با «فاجعه حقوق بشر» نه که با فروپاشی کامل حیات بشری‌اش مواجه است. بعد از اینکه امریکا و ناتو با خیانت مجدد به مردم ما، افغانستان را دودسته تحویل غلامان طالبی شان نمودند، همانگونه که قابل پیش‌بینی بود به اصطلاح «دستاوردهای» کاغذی و ظاهری بیست‌ساله طی دقایقی فروپاشیده مردم ما با بحران همه‌جانبه و کم‌سابقه‌ای مواجه گشتند.

طالبان هر چند برای اغوای مخالفان، «عفو عمومی» اعلان نمودند اما عملاً در سراسر کشور به قتل و کشتار پرداخته تا کنون صدها تن را به قتل رسانیده‌اند. در ضمن مجازات‌های عصر حجری سنگسار، دره زدن، به دار آویختن در ملاعام، انواع شکنجه و بربریت شان جریان دارد که اکثر رسانه‌های جهان نیز آنرا انعکاس نمی‌دهند. اینان در برابر مردم بی‌پناه ما در حالی دست به جنایت می‌زنند که شاه دزدان و خاینانی چون حامد کرزی، عبدالله، عمر زاخیلوال، ضیاالحق امرخیل، گلبدین، داوود سلطانزوی و نظایر شان را در آغوش گرفته با آنان کار و غرضی ندارند.

طالبان برای کسب حمایت مالی و دیپلماتیک جهان، به رسمیت شناخته شدن و رفع تحریم‌ها ماسک گوسپند بی‌آزار به رخ کشیده می‌کوشند خود را «تغییر یافته» وانمود سازند. آنان حتی در «دفاع از حقوق زنان» فتوا صادر می‌کنند! چگونه می‌توان از یک گروه قرون‌وسطایی و مزدور بیگانه که تمام حیاتش با خون و انتحار و انفجار و وحشیگری پیوند دارد انتظار «تغییر» داشت؟ در حالیکه شبکه حقانی منحیث خطرناکترین شبکه تروریستی عمدتاً قدرت را در چنگ دارد، چشمداشت هرگونه «تغییر» در ماهیت طالبان خودفریبی و ابله‌گیست! اینان هر روز ماهیت واقعی شان را در سرکوب زنان در کابل و ولایات که با شهادت بخاطر کسب حقوق شان دست به اعتراض می‌زنند به نمایش می‌گذارند. طالبان در نخستین روزهای قدرت‌گیری، معترضان در هرات را به گلوله بسته دو معلم هراتی را که فقط خواست باز شدن مکاتب دخترانه و دریافت معاش را داشتند، به شهادت رسانیدند.

تجربه چهار دهه گذشته افغانستان ثابت نموده است که قدرت‌های غربی و کشورهای منطقه دخیل در قضیه افغانستان هر کدام به خاطر منافع شان حاضر اند با پلشت‌ترین قاتلان مردم افغانستان دست به ساخت و پاخت زنند. برای اینان سرنوشت مردم افغانستان کوچکترین ارزشی ندارد. حال اگر از یکسو

امریکا و غرب تحریم‌هایی مقابل طالبان وضع نموده اند، از سویی با مقامات طالبی روابط عاشقانه داشته و مناسبات دیپلماتیک شان ادامه دارد. اینان در رقابت‌های شان در منطقه بار دیگر مردم افغانستان را قربانی ساخته و هر کدام دندان‌های شان را برای بلعیدن آخرین داشته‌های کشور ما تیز می‌کنند. از دولت‌های امریکا و انگلستان و فرانسه گرفته تا پاکستان و چین و روسیه و ایران و هند و ترکیه و قطر و... در برابر رسانه‌ها برای وضعیت فاجعه‌بار مردم افغانستان و فقر و فلاکت و قحطی اشک تمساح می‌ریزند، اما در خفا برای کار با طالبان و مستحکم ساختن نفوذ شان در افغانستان با از هیچ خرابکاری و تروریست‌پروری ابا نمی‌ورزند.

مردم افغانستان دیگر باید از تاریخ خونین بخصوص بیست سال گذشته این درس را عمیقاً فرا گرفته باشند که عدالت، آزادی، حقوق بشر و دموکراسی تحایفی نیستند که توسط کشورهای بیگانه و ایادی شان برای آنان هدیه گردند. این ارزش‌های انسانی فقط با مبارزه، جانبازی و تلاش‌های مردم یک ملت بدست آمده در جامعه می‌توانند نهادینه گردند که در آنصورت هیچ نیرویی توان تهدید و پس گرفتن آن را نخواهد داشت.

زنان افغان به آگاهی‌هایی دست یافته اند که امروز در صف اول مبارزه علیه بنیادگرایی به خاطر آزادی و عدالت ولو در سطح ابتدایی ایستاده اند. ما اعتقاد راسخ داریم که این مبارزات روزتاروز پرامنه‌تر و خروشان‌تر خواهند گشت. ملزومه موفقیت این موج اعتراضی، طرد سازشکاران، معامله‌گران و عناصر بیمایه است. نباید زنان خود فروخته از جنس فوزیه کوفی، ناهید فرید، شهرزاد اکبر، رویا رحمانی، حبیبه سرابی، فاطمه گیلانی، فرخنده زهرا نادری و نظایر شان را اجازه داد که زیر پوشش «مقاومت ملی» این اعتراضات را به سمت سازش و کسب منافع فردی و گروهی خود منحرف سازند.

ما با درک دشواری‌ها و شدیداً پرخطر بودن راهی که در پیش گرفته‌ایم مثل همیشه به مبارزه سازش‌ناپذیر ضد بنیادگرایی و ضد امپریالیستی متعهد بوده، از افشای خاینان و روشنفکران زرخرید شان و آگاه ساختن و بسیج زنان لحظه‌ای غافل نخواهیم ماند. با وجود تیره و تار و پرخفقان بودن فضای جامعه، جز پیکار عدالت‌خواهانه راهی برای بیرون رفت از وضعیت اسفبار کنونی وجود ندارد.

جمعیت انقلابی زنان افغانستان (راوا)

۱۹ قوس ۱۴۰۰ (۱۰ دسامبر ۲۰۲۱)